

Arrest

nr. 254 436 van 12 mei 2021
in de zaken RvV X / II en X / II

In zake: X

Gekozen
woonplaatsen:

voor RvV X
ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 / b5
1030 BRUSSEL

voor RvV X
ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 29 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 29 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die *loco* advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij (RvV X).

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij (RvV X).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 januari 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[…]

Gekend in de gevangenis onder de naam O. A. geboren op [...] onderdaan van Marokko

Alias:

I.A. geboren op [...] onderdaan onbepaald

O.A. geboren op [...] onderdaan van Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 13/03/2018 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 1 jaar gevangenisstraf.

Betrokkene dient zonder meer te worden beschouwd als een gewiekste drugdealer die zich vanuit puur geldgewin en zonder enige verdere reflectie naar de gevolgen van zijn handelen, richt op een zeer kwetsbaar segment in onze samenleving. De betrokkene lijkt daarbij geen oog te hebben op het verwoestende effect van (hard)drugs, zowel voor de verslaafde zelf, voor zijn onmiddellijke omgeving en voor de maatschappij.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord op 09/05/2017 en op 09/05/2018. De betrokkene verklaarde in 2017 een duurzame relatie in België te hebben en wenste te trouwen. Betrokkene krijgt geen bezoek van zijn mogelijke partner.

Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met zijn partner voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien de intentie om te huwen geeft geen automatisch recht op verblijf.

Betrokkene verklaart ook familie in Nederland te hebben. Het laatste bezoek in de gevangenis dateert van april 2019 Hij kreeg o.m. bezoek van zijn oom en nicht en moeder.

Het EVRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn moeder, oom en nicht.

Betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. In 2017 vreesde betrokkene terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van privé redenen. Hij zou er niemand hebben, in 2018 wenste betrokkene wel terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds januari 2016 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22/03/2016 en op 27/08/2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 13/03/2018 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 1 jaar gevangenisstraf.

Betrokkene dient zonder meer te worden beschouwd als een gewiekste drugdealer die zich vanuit puur geldgewin en zonder enige verdere reflectie naar de gevolgen van zijn handelen, richt op een zeer kwetsbaar segment in onze samenleving. De betrokkene lijkt daarbij geen oog te hebben op het verwoestende effect van (hard)drugs, zowel voor de verslaafde zelf, voor zijn onmiddellijke omgeving en voor de maatschappij.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

1.2. Op dezelfde datum werd tevens een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer , die verklaart te heten:

[...]

Gekend in de gevangenis onder de naam O.A. geboren op 20/04/1989 onderdaan van Marokko

Alias:

I.A. geboren op [...] onderdaan onbepaald

O.A. geboren op [...] onderdaan van Algerije

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29/01/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/13

betrokkene werd gehoord op 09/05/2017 en op 09/05/2018. De betrokkene verklaarde in 2017 een duurzame relatie in België te hebben en wenste te trouwen. Betrokkene krijgt geen bezoek van zijn mogelijke partner.

Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met zijn partner voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien de intentie om te huwen geeft geen automatisch recht op verblijf.

Betrokkene verklaard ook familie in Nederland te hebben. Het laatste bezoek in de gevangenis dateert van april 2019 Hij kreeg o.m. bezoek van zijn oom en nicht en moeder.

Het EVRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn moeder, oom en nicht.

Betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. In 2017 vreesde betrokkene terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van privé redenen. Hij zou er niemand hebben. In 2018 wenste betrokkene wel terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 13/03/2018 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 1 jaar gevangenisstraf.

Betrokkene dient zonder meer te worden beschouwd als een gewiekste drugdealer die zich vanuit puur geldgewin en zonder enige verdere reflectie naar de gevolgen van zijn handelen, richt op een zeer kwetsbaar segment in onze samenleving. De betrokkene lijkt daarbij geen oog te hebben op het

verwoestende effect van (hard)drugs, zowel voor de verslaafde zelf, voor zijn onmiddellijke omgeving en voor de maatschappij.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Beide verzoekschriften bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder de rolnummers RvV X en RvV X, zijn gericht tegen dezelfde beslissingen, met name de beslissing van 29 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van 29 januari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de beroepen met rolnummers RvV X en RvV X van rechtswege gevoegd.

Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde beslissing, oordeelt de Raad overeenkomstig artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet, op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. Verzoeker wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Beide advocaten dringen ter terechtzitting aan op de behandeling op grond van het door elk van hen ingediende verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat beide verzoekschriften per post werden verzonden op 8 februari 2021 (datum poststempel) en op de Raad toekwamen op 10 februari 2021. Het verzoekschrift in de zaak RvV X draagt als datum 8 februari 2021 en het verzoekschrift in de zaak RvV X draagt als datum 7 februari 2021. Bij gebreke aan overeenstemming tussen de advocaten van verzoeker wordt ter terechtzitting meegedeeld dat de datum, vermeld op het verzoekschrift, zal worden beschouwd als datum van indienen van het beroep. Bijgevolg wordt de zaak behandeld op grond van het verzoekschrift in de zaak RvV X.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker vijf middelen aan. Het eerste, tweede en derde middel zet hij uiteen als volgt:

“A. M.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten

Eerste middel

Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het Europees recht is van toepassing vermits artikel 7 van de Vreemdelingenwet, grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten, de omzetting is van de Terugkeerrichtlijn.

Het hoorrecht houdt in dat eenieder moet worden gehoord vooraleer jegens hem een voor hem nadelige beslissing wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland; RvV 14 december 2020, nr. 246.090), wat ontegensprekelijk het geval is met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij de afgifte van het bevel op 29 januari 2021 werd verzoeker niet gehoord.

Weliswaar moet het hoorrecht slechts worden geëerbiedigd indien de vreemdeling in geval van toepassing van dit beginsel elementen had kunnen aanbrengen die mogelijks tot een andere beslissing van verweerder had kunnen leiden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. en N.R./Nederland; RvV 11 februari 2019, nr. 216.543). Verzoeker dient niet aan te tonen dat de bestreden beslissing effectief anders zou geweest zijn indien het hoorrecht was uitgeoefend: er dient enkel nagegaan te worden of het aannemelijk is dat, indien verzoeker was gehoord, hij verweerder informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvV 24 november 2020, nr. 244.751).

Dat is hier kennelijk het geval. In een mail van 5 februari 2021 aan de nicht van verzoeker waar hij bij inwoont, schrijft mevrouw S.M. het volgende (stuk 4):

"Bij deze wil ik aangeven/doorgeven dat ik S.M. een relatie heb met Dhr O.A. geboortedatum 17-4-1989 te Marokko.

O. zit sinds 2017 januari vast. Hij heeft 3 maanden in hechtenis gezeten en is daarna overgeplaatst naar België. Ik heb hele tijd gewacht op hem omdat ik verliefd op hem ben, en we hebben mooie tijd samen gehad samen. Ik zou heel graag een toekomst met O. en een gezin stichten.

Bij deze erken ik dat ik een relatie van 2 jaar met hem heb gehad tot hij kwam vast te zitten. We hebben mekaar ontmoet in 2015. Wat betreft bezoek brengen in de gevangenis, ik had het heel erg moeilijk mee zat in een depressie en kom hem niet zo zien we hebben telefonisch contact met mekaar gehad belde minimaal 2 keer per week samen met mekaar".

Volgens de bestreden beslissing werd verzoeker gehoord op 9 mei 2017 en op 9 mei 2018. Dat is jaren geleden. Indien het hoorrecht nu was uitgeoefend had verzoeker kunnen meedelen dat hij een relatie heeft die duurt sinds 2015 en dat het koppel tweemaal per week telefonisch contact met mekaar had. Dat is totaal iets anders dan de relatie waarvan sprake bij motivering n.a.v. het onderzoek naar het naleven van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft kennelijk contact gehad met de gevangenis van Wortel vermits verklaard wordt dat sinds 2019 verzoeker geen bezoek meer kreeg, maar er is niet gevraagd naar de telefonische contacten, wat wijst op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad heeft beslist dat na het horen verweerder niet 10 maanden kan wachten met een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat de toestand van de vreemdeling ondertussen gewijzigd kan zijn (RvV 16 juli 2018, nr. 206.816). Dat is a fortiori het geval indien het horen bijna 4 jaar eerder werd uitgeoefend.

Voorname elementen bewijzen dat de toestand inderdaad gewijzigd is, vermits de relatie bijna 6 jaar duurt en bijgevolg zeer standvastig is, en er trouwplannen zijn, ondanks het feit dat verzoeker ongeveer 4 jaar in de gevangenis verbleef.

Het hoorrecht is bijgevolg geschonden.

Tweede middel,

Schending van artikel 8 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel

In het raam van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet onderzoekt verweerder of er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verweerder besluit dat dit niet het geval is, ook al verklaart verzoeker al in 2017 dat hij wil trouwen, maar uit het feit dat zijn vriendin hem niet is komen bezoeken in de gevangenis leidt verweerder af dat de banden tussen verzoeker en zijn vriendin niet voldoende hecht zijn.

Verweerder is bijgevolg op de hoogte van bepaalde elementen die mogelijks kunnen wijzen op een gezinsleven. In dat geval rust op hem een onderzoeksplicht. Indien verweerder deze onderzoeksplicht naar behoren had vervuld, en dit ook had gedaan in het raam van de op hem rustende verplichting om verzoeker te horen, alsook zorgvuldig was geweest en had nagegaan, gelet op de afwezigheid van enig bezoek sinds 2019, of en met wie verzoeker frekwent telefonische contacten had gehad, zoals in het eerste middel werd betoogd, had hij een ander beeld gehad van de hechtheid en de duurzaamheid van de relatie tussen beide personen. Mevrouw verklaart immers dat de relatie al 6 jaar duurt, dat zij nog steeds op hem verliefd is en dat zij met verzoeker een gezin wil stichten. Door verzoeker te verplichten

België en het Schengengrondgebied te verlaten, verhindert verweerder dit. Bovendien heeft verweerder het over het feit dat het gezinsleven in België precair is, terwijl verzoeker en zijn vriendin mogelijks hun gezinsleven willen uitoefenen in Nederland vermits zij daar woont en verzoeker daar 10 jaar gewoond heeft, wat de bestreden beslissing onmogelijk maakt vermits dat land tot het Schengengrondgebied behoort.

In deze omstandigheden moet besloten worden dat verweerder geen fair balance maakt tussen de belangen van de overheid en die van verzoeker, waardoor artikel 8 EVRM geschonden wordt.

Daar de Raad dit niet kan doen in de plaats van verweerder, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Derde middel

Schending van artikel 8 EVRM

Naast het gezinsleven beschermt artikel 8 ook het privéleven.

Het privéleven is het recht van het individu op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden. Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan (RvV 12 april 2016, nr. 165.578). De eerbiediging van het privéleven omvat het recht voor het individu om buiten zijn intieme kring relaties aan te knopen en te ontwikkelen (EHRM 16 december 1992, Niemitz/Duitsland; § 29; 23 maart 2006, Vitiello/Italië; 16 juni 2005, Syssoyeva/Letland; 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, §§ 28-29; 27 augustus 2015, Parillo/Italië, § 153; RvS 7 januari 1998, nr. 70.538; 11 februari 1999, nr. 78.711; 6 december 2001, nr. 101.547; 17 april 2002, nr. 105.622).

Wanneer relaties tussen familieleden niet vallen onder het gezinsleven in de zin van artikel 8, kunnen die wel deel uitmaken van het privéleven (RvV 8 januari 2016, nr. 159.616; 24 maart 2017, nr. 184.319; 21 december 2017, nr. 196.963).

Verweerder is op de hoogte van het bestaan van relaties van verzoeker met familieleden, zoals de nicht, haar man en hun kinderen, bij wie verzoeker woonde voor zijn vrijheidsberoving, en bij wie hij nu opnieuw woont. In de bestreden beslissing worden nog contacten met andere familieleden vermeld.

Aldus had verweerder een onderzoeksplicht om na te gaan of dit privéleven al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg stond. Deze fair balance wordt niet gemaakt vermits in de bestreden beslissing zelfs geen sprake is van het privéleven van verzoeker.

Er dient ook rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker sinds 2005 onafgebroken in de Benelux woont, waar hij aangekomen is als minderjarige. Hij heeft dus slechts de eerste helft van zijn leven in Marokko gewoond, terwijl de tweede helft van het leven uiteraard belangrijker is om te oordelen of verzoeker meer sociale relaties heeft in de Benelux dan in Marokko.

De Raad kan de fair balance niet maken in de plaats van verweerder. Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.”

3.1.1. Gelet op de nauwe samenhang worden het eerste, tweede en derde middel samen behandeld.

3.1.2. Verzoeker betoogt dat bij het nemen van het bestreden bevel geen belangenafweging werd gemaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij een duurzame en hechte relatie onderhoudt met mevrouw S.M. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar een email die opgesteld werd door mevrouw S.M. waarin zij verklaart dat zij gedurende zes jaar een relatie hebben, dat zij nog steeds verliefd is op verzoeker en met hem een gezin wenst te stichten. Tijdens verzoekers verblijf in de gevangenis zouden mevrouw S.M. en verzoeker minstens tweemaal per week met elkaar telefoneren.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een *de facto* partnerrelatie, ongeacht van het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie voldoende standvastig is om een gezinsleven uit te maken in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Het bestreden bevel motiveert dat verzoeker in 2017 verklaarde dat hij een duurzame relatie had en met zijn partner in het huwelijk wenste te treden. Tijdens zijn verblijf in de gevangenis bezocht mevrouw S.M. verzoeker niet, wat niet betwist wordt door verzoeker. Er wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar de email van 5 februari 2021 van mevrouw S.M. Zij verklaart dat ze graag een toekomst zou willen opbouwen met verzoeker en een gezin met hem zou willen stichten. Bovendien verklaart mevrouw S.M. dat zij een relatie van twee jaar onderhield met verzoeker voordat hij in de gevangenis terecht kwam. Zij kon verzoeker niet bezoeken omdat zij leed aan een depressie. Verzoeker en zijn partner onderhielden wel minimaal twee maal per week telefonisch contact. Verzoeker betoogt dat het bestreden bevel hem verhindert om zijn gezinsleven verder uit te bouwen met mevrouw S.M. Vooreerst dient de Raad op te merken dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing waardoor verzoeker niet kan voorhouden dat verweerder er rekening mee diende te houden.

Het komt verzoeker toe om op voldoende precieze wijze aan te tonen dat hij wel degelijk een voldoende hechte en effectieve relatie onderhoudt met mevrouw S.M. Verzoeker voert enkel de voormelde e-mail aan. Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens zijn verblijf in de gevangenis zijn relatie onderhield via frequente telefonische contacten, dient de Raad op te merken dat geen objectieve elementen voorliggen ter staving van deze stelling. Uit deze beperkte verklaring van mevrouw S.M. kan niet worden afgeleid dat zij daadwerkelijk een stabiele, duurzame en standvastige partnerrelatie onderhield met verzoeker. Ook de verklaring dat mevrouw S.M. verzoeker niet kon bezoeken omwille van een depressie, wordt niet ondersteund door bijkomende stukken. Er dient te worden geconcludeerd dat er geen objectieve stukken voorliggen ter staving van een gezinsleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien wijst de eerste bestreden beslissing erop dat verzoeker op geen enkel ogenblik gemachtigd of toegelaten was tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied, zodat evenmin blijkt dat hij erop mocht vertrouwen dat hij zijn gezinsleven zonder meer verder in België mochten uitbouwen. Verzoeker betwist niet dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). Een

belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Het bestreden bevel verwijst uitdrukkelijk naar het feit dat verzoeker in 2017 verklaarde dat hij met zijn partner wenste te huwen, maar motiveert tevens dat een intentie om te huwen niet automatisch een verblijfsrecht genereert. Met zijn betoog gaat verzoeker voorbij aan deze motivering. Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn gezinsleven wenst verder te zetten in Nederland omdat hij er 10 jaar verbleef en zijn partner aldaar woonachtig is en dat dit verhinderd wordt door het bevel, maakt hij echter niet aannemelijk dat hij beschikt over een geldige verblijfstitel in Nederland of in één van de Schengenlanden. Verzoeker voert geen andere elementen aan waarmee verweerder rekening diende te houden bij het nemen van het bestreden bevel. Op basis van deze vaststellingen dient de Raad te concluderen dat voormelde uitzonderlijke omstandigheden niet aantonen dat verzoeker een schending van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

3.1.3. Verzoeker betoogt dat hij, voor het nemen van het bestreden bevel, niet gehoord werd door verweerder en hierdoor elementen van zijn gezinsleven niet heeft kunnen verduidelijken. Hij voert aan dat hij nog steeds een relatie onderhoudt met mevrouw S.M. en dat het koppel tweemaal per week telefonisch contact met elkaar hebben. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar de e-mail van 5 februari 2021, die mevrouw S.M. verstuurde naar verzoekers nicht.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 39).

Uit de bovenstaande vaststellingen blijkt dat de elementen die verzoeker aanvoert betreffende zijn gezinsleven niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op zijn situatie. Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog verwijst naar het arrest van de Raad van 16 juli 2018 met nummer 206 816, toont hij niet aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van dit arrest gelijkaardig zijn aan deze in de onderhavige zaak. Er blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.4. Verzoeker voert tevens de schending aan van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat wanneer familierelaties niet vallen onder het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij wel deel kunnen uitmaken van het privéleven. Hij wijst erop dat verweerder op de hoogte was van het bestaan van zijn relatie met familieleden, zoals zijn nicht, haar man en hun kinderen, bij wie verzoeker woonde voor zijn verblijf in de gevangenis en bij wie hij nu opnieuw woont. Daarenboven betoogt verzoeker dat hij sinds 2005 onafgebroken in de Benelux verblijft. Verzoeker voert aan dat hij slechts de eerste helft van zijn leven in Marokko heeft gewoond en dat de tweede helft van zijn leven het belangrijkste is om te oordelen of hij meer sociale relaties heeft met de Benelux dan met Marokko.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen niet volgt dat een bevel om het grondgebied te verlaten een specifieke motivering dient te bevatten met betrekking tot de elementen van het privéleven van de betrokken vreemdeling. Zo bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel dat moet rekening worden gehouden met het belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezinsleven. Ook uit artikel 8 van het EVRM volgt als dusdanig niet dat de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering dient te bevatten omtrent het privéleven. De feitelijke

omstandigheden van de zaak kunnen evenwel zo zijn dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van het artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt. Het komt verzoeker toe elementen aan te brengen die dit aannemelijk kunnen maken.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. Verzoeker werd *in casu* nooit gemachtigd tot verblijf en kon er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft, die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Dergelijke uitzonderlijke sociale bindingen worden *in casu* niet aangetoond door verzoeker. Daarenboven werd verzoeker nooit gemachtigd tot verblijf en kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

3.2. Verzoeker voert een vierde middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"Vierde middel,

Schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht

De bestreden beslissing is genomen omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Verweerder verwijst daarvoor naar de correctionele veroordeling van 13 maart 2018 en leidt daaruit af dat verzoeker zonder meer dient beschouwd te worden als een gewiekste drugsdealer die zich vanuit puur geldgewin en zonder enige verdere reflectie naar de gevolgen van zijn handelen, richt op een zeer kwetsbaar segment in onze samenleving. Hij lijkt daarbij geen oog te hebben op het verwoestende effect van (hard)drugs, zowel voor de verslaafde zelf, voor zijn onmiddellijke omgeving en voor de maatschappij.

Verweerder citeert uit het arrest waarbij verzoeker werd veroordeeld, maar zeer selectief. Bij het bepalen van de strafmaat houdt het Hof van beroep ook rekening met de moeilijke psychologische toestand van verzoeker, zoals vastgesteld door een deskundige. Verweerder houdt bovendien geen rekening met het feit dat het gaat om feiten van jaren geleden en dat het om een enkele veroordeling gaat. Bovendien is hij niet nagegaan of het gedrag van verzoeker in de gevangenis na de veroordeling al dan niet wees op een verbetering en schuldinzicht, wat hij had moeten en kunnen doen vermits er contacten waren met de gevangenis, zoals blijkt uit het eerste middel.

Het moet gaan om een toekomstige schending van de openbare orde, aangezien het gaat om de openbare orde "te kunnen schaden". Een overtreding van strafbepalingen, en alleszins een inbreuk op de drugswetgeving, vormt een inbreuk op de openbare orde. Uit een veroordeling voor een inbreuk op de drugswetgeving volgt evenwel niet automatisch een toekomstig gevaar voor de openbare orde. Dit kan wel afgeleid worden uit omstandigheden die geleid hebben tot de veroordeling, die wijzen op een gedrag dat van aard is dat de openbare orde in de toekomst kan worden geschaad (RvV 17 maart 2015, nr. 141.169; 25 augustus 2020, nr. 240.032).

Uit het voorgaande kan afgeleid worden dat verweerder niet afdoende motiveert waarom de veroordeling van verzoeker erop wijst dat hij in de toekomst nog zulke feiten zal herhalen en bijgevolg beantwoordt dit niet aan de vereisten van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling geschonden is."

3.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.2.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onterecht verwijst naar artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Het bestreden bevel zou blijk geven van een selectieve lezing van het arrest van het Hof van Beroep van 13 maart 2018 aangezien geen rekening gehouden wordt met de psychologische toestand van verzoeker. Daarenboven voert verzoeker aan dat er niet is nagegaan of het gedrag van verzoeker in de gevangenis "al dan niet wees op een verbetering en schuldinzicht".

De Raad dient vooreerst op te merken dat het bestreden bevel reeds genoegzaam steun vindt in artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker verblijft op het grondgebied zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit motief wordt door verzoeker ook niet betwist.

Wat betreft het motief dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de veroordeling door het Hof van Beroep van Gent. In dit arrest oordeelde het Hof dat er niet voorbij gegaan kan worden aan het gegeven dat verzoeker op vrij korte tijd en op professionele wijze zeer grote hoeveelheden heroïne of cocaïne aan de man heeft gebracht. Verzoeker wordt beschouwd als een "gewiekste drugsdealer die zich vanuit puur geldgewin en zonder enige verder reflectie naar de gevolgen van zijn handelen, richt op een zeer kwetsbaar segment in onze samenleving". Bij het bepalen van de strafmaat werd rekening gehouden met de persoonlijkheidsproblematiek, zoals beoordeeld door een psycholoog. Op basis van deze elementen werd verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van vijf jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor een jaar en dit gedurende vijf jaar.

De bestreden beslissing motiveert dat, gelet op de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Waar verzoeker wijst op zijn moeilijke psychologische toestand, dient de Raad vast te stellen dat deze feiten uitdrukkelijk in rekening werden gebracht bij het bepalen van de correctionele straf. Gelet op de bovenstaande elementen die eigen zijn aan de onderhavige zaak, blijkt niet dat het kennelijk onredelijk is om te concluderen dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde kan schaden. De Raad acht verweerders beoordeling voldoende geconcretiseerd en dient vast te stellen dat verzoeker geen andere elementen voorlegt waarmee rekening gehouden moest worden. Een schending van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker voert een vijfde middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"Vijfde middel,

Schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht

Eerste onderdeel

Volgens deze bepaling kan de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten niet 30 dagen bedragen, de normale termijn bepaald in § 1, maar minder dan 7 dagen of zelfs 0 dagen in een aantal gevallen.

De bestreden beslissing haalt daarvoor 2 gevallen aan:

- 1. Er bestaat een risico op onderduiken*
- 2. Verzoeker is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Geen van de 2 gevallen houdt stand.

1. Het risico op onderduiken

Het volstaat niet een van de gevallen van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet aan te halen, nl. verzoeker heeft na zijn onwettige binnenkomst of verblijf geen aanvraag tot verblijf of verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Het risico op onderduiken moet volgens de wettelijke bepaling bovendien reëel en actueel zijn en vastgesteld worden na een individueel onderzoek (zie ook verklaring van de staatssecretaris, Kamer 2016-17, 2548/2, 38-39 en 2548/4,15-16).

Het enig motief in de bestreden beslissing in dit verband is het volgende:

"Betrokkene beweert sinds januari 2016 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren".

Dat is een stijlformule die kan gebruikt worden voor elkeen die onwettig België is binnengekomen en hier verblijft, en geen aanvraag tot verblijf of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Het gaat bijgevolg niet om een individueel onderzoek. Indien verweerder verzoeker had gehoord, dan had deze laatste kunnen verklaren dat hij in afwachting van een eventuele uitvoering van het bevel terug zou gaan wonen bij zijn nicht, bij wie hij verbleef vóór zijn aanhouding. Er is dus geen enkele aanwijzing dat verzoeker zou onderduiken.

Bovendien is het vermelden van slechts één van de gevallen van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet onvoldoende. Artikel 3, lid 7 van de terugkeerrichtlijn geeft als definitie van "risico op onderduiken" immers "het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria,...". Het woord "redenen" in het meervoud wijst erop dat er meer dan één van de criteria aanwezig dient te zijn (verklaring UNHCR tijdens de parlementaire voorbereiding, Kamer 2016-17, 2548/2, 15). Daar waar artikel 1, § 2 het heeft over "een of meer", gaat het om een foute omzetting van de Terugkeerrichtlijn.

De bestreden beslissing vermeldt weliswaar naast het geval vermeld in artikel 1, § 2, 1° ook het geval vermeld in artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, maar dit ene overblijvende geval, weze het wettig, is aldus onvoldoende.

2. Verzoeker is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker niet beantwoordt aan het begrip vermeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het begrip "openbare orde" in dit laatste artikel is evenwel niet

hetzelfde als in artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, vermits in het laatste artikel de vreemdeling een gevaar voor de openbare orde "is" en in artikel 7, eerste lid, 3° is sprake van "kunnen" (RvV 30 november 2020, nr. 245.148).

De motivering in de bestreden beslissing in dit verband vermeld is identiek als deze vermeld bij artikel 7, eerste lid, 3°.

Voor de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° is vereist dat verzoeker een actueel gevaar is voor de openbare orde (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O./Nederland).

Het arrest van het Hof van beroep dateert van bijna 3 jaar geleden, en de datum van de gepleegde feiten is nog heel wat ouder. Verweerder motiveert niet waarom na een zo lange tijdsspanne verzoeker actueel nog een gevaar voor de openbare orde zou zijn, des te meer nu het gaat over een eenmalige veroordeling.

Met zijn gedrag in de gevangenis wordt geen rekening gehouden, dat is kennelijk niet onderzocht.

Artikel 74/14, § 3, 3° is bijgevolg niet van toepassing.

Uit het voorgaande volgt dat de termijn niet kon herleid worden tot minder dan 7 of tot 0 dagen.

Tweede onderdeel

Uit de bewoordingen van artikel 74/14, § 3, eerste lid blijkt, gelet op het gebruik van het woord "kan", dat verweerder een discretionaire bevoegdheid heeft om af te wijken van de termijn van 30 of 7 dagen bepaald in § 1. Tevens blijkt ook een keuzemogelijkheid wat de daadwerkelijke duur van de termijn betreft, die kan variëren van 0 tot 6 dagen. Het gaat bijgevolg om een "dubbele" discretionaire bevoegdheid.

Indien een beslissing enkel een motivering bevat m.b.t. de eerste discretionaire bevoegdheid (de keuze van verweerder om te opteren voor een termijn die afwijkt van de normale termijn van 30 of 7 dagen), maar niet m.b.t. de tweede discretionaire bevoegdheid (minder dan 7 dagen of 0 dagen), wordt de formele motiveringsplicht geschonden. Het is immers slechts wanneer een termijn van 0 dagen wordt toegepast, dat de vreemdeling gedwongen kan worden verwijderd (RvV 24 juni 2016, nr. 170.505; 31 juli 2016, nr. 172.727). Wanneer geen termijn toegestaan wordt, moet dit gemotiveerd worden (RvV 30 juni 2017, nr. 189.321; 22 mei 2017, nr. 187.290).

Daar een beslissing m.b.t. de termijn onlosmakelijk verbonden is met de beslissing tot afgifte van een bevel, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere, dient het gehele bevel vernietigd te worden indien de bepaling van de termijn op onwettige wijze is tot stand gekomen (RvV, idem)."

3.3.1. Verzoeker voert een grief aan tegen de deelbeslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

De vaststelling dat er een risico is op onderduiken overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet, steunt *in casu* op artikel 1, § 2, 1° en 4°, van de vreemdelingenwet. In de eerste plaats motiveert de bestreden beslissing dat, hoewel verzoeker sinds 2016 in België verblijft, hij niet heeft getracht om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker betwist deze vaststelling in wezen niet. Hij voert echter wel aan dat hij voor zijn aanhouding bij zijn nicht woonde en nu opnieuw bij haar is ingetrokken, maar toont hiermee niet aan dat de beoordeling van verweerder kennelijk onredelijk is. Verzoeker betoogt dat verweerder zich beperkt tot een loutere stijlformule die gebruikt kan worden voor "elkeen die onwettig in België is binnengekomen en hier verblijft en geen aanvraag om internationale bescherming heeft ingediend". In het onderhavige bevel wordt echter duidelijke verwezen naar de concrete vaststellingen die werden gemaakt. Met zijn betoog legt verzoeker daarenboven geen andere elementen voor die verweerder in rekening diende te houden bij het nemen van het bestreden bevel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de toepassing van het objectief criterium, zoals voorzien in artikel 1, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet, *in casu* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Wat betreft het motief op onderduiken, voert verzoeker tevens aan dat deze motivering gesteund moet zijn op meerdere criteria. Hierbij wijst verzoeker op de definitie van het risico op onderduiken, zoals voorzien in artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.”

In de eerste plaats kan verwezen worden naar bovenstaande vaststellingen en dient opgemerkt te worden dat het onderhavige bevel genoegzaam steun vindt in artikel 1, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet. De Raad dient tevens op te merken dat het bestreden bevel tevens steun vindt in artikel 1, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet. Er wordt op gewezen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de voorgaande bevelen van 22 maart 2016 en 27 augustus 2016. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Hieruit wordt afgeleid dat verzoeker zich niet aan de onderhavige verwijderingsmaatregel wil houden. Verzoeker voert geen grieven aan tegen deze motivering.

Daarenboven kan uit de bewoording van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn niet worden afgeleid dat het motief betreffende het risico op onderduiken gesteund moet zijn op meerdere criteria. Dit wordt bevestigd door het terugkeerhandboek waarin wordt gesteld dat *“het vaak een combinatie van de bovengenoemde criteria zal zijn die een basis verschaft voor de conclusie dat een dergelijk risico bestaat”*. Er blijkt niet dat een motief betreffende het risico op onderduiken noodzakelijkerwijs onderbouwd moet worden aan de hand van meerdere objectieve criteria, zoals voorzien in artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet. Er is derhalve geen sprake van een foutieve omzetting van de Terugkeerrichtlijn.

3.3.2. Wat betreft het motief dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, betoogt verzoeker dat artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet doelt op een derdelander die een bedreiging *“is”* voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het bestreden bevel motiveert enkel dat verzoeker *“geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Deze motivering is volgens verzoeker onvoldoende in het licht van artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet. Daargelaten of verweerder zich *in casu* kon beroepen op artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de beslissing om geen termijn toe te staan genoegzaam steunt op artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.4. Het zesde en zevende middel zijn gericht tegen het onderhavige inreisverbod. Het zesde middel zet verzoeker uiteen als volgt:

“B. M.b.t. het inreisverbod

In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat de onwettigheid van de eerst bestreden beslissing (het bevel) de onwettigheid van het inreisverbod met zich meebrengt, vermits er geen inreisverbod kan bestaan zonder bevel.

Zesde middel

Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie

Bij het nemen van een bevel en een inreisverbod moet verweerder verzoeker horen zowel i.v.m. het bevel als met het inreisverbod (RvS 15 december 2015, nr. 233.257; 7 juni 2018, nr. 241.738; RvV 30 januari 2019, nr. 216.081; 17 juni 2019, nr. 222.715). Op die manier wordt verweerder in staat gesteld met kennis van zaken en zorgvuldig te handelen m.b.t. de beslissing over de duur van het inreisverbod (RvV 9 augustus 2016, nr. 172.986).

Daar waar verweerder stelt verzoeker te hebben gehoord inzake de vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten, maakt hij geen gewag van het uitoefenen van het hoorrecht inzake het inreisverbod.

Ook hier kan verzoeker laten gelden dat hij wil trouwen met een persoon die in Nederland verblijft en dat hij op 16-jarige leeftijd uit Marokko vertrokken is en de tweede helft van zijn leven in de Benelux heeft doorgebracht.

Het hoorrecht is aldus geschonden."

3.4.1. Waar verzoeker verwijst naar zijn relatie met mevrouw S.M. en hierbij de schending aanvoert van zijn gezinsleven, dient de Raad op te merken dat er reeds werd vastgesteld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien wordt er in het inreisverbod wederom op gewezen dat een intentie om te huwen niet automatisch een verblijfsrecht genereert. Ook in het inreisverbod wordt er daarenboven op gewezen dat verzoeker op geen enkel ogenblik gemachtigd of toegelaten was tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied, zodat evenmin blijkt dat hij erop mocht vertrouwen dat hij zijn gezinsleven zonder meer verder in België mocht uitbouwen. In deze omstandigheden aanvaardt het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze worden door verzoeker niet aangetoond.

Verzoeker voert daarenboven aan dat hij slechts de eerste helft van zijn leven in Marokko heeft gewoond en de tweede helft van zijn leven doorbracht in de Benelux. De Raad dient opnieuw op te merken dat verzoeker met dit betoog een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Net zoals bij de beoordeling van het eerste middel, dient te worden geconcludeerd dat op basis van de elementen die verzoeker aanvoert een schending van het hoorrecht niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het zesde middel is ongegrond.

3.5. Verzoeker voert een zevende middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"Zevende middel.

Schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing legt een inreisverbod op van 15 jaar.

Er wordt echter enkel verwezen naar de wettelijke bepaling, nl. artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet: "omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Bijgevolg toont verweerder niet aan dat rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van de zaak van verzoeker.

Tweede onderdeel

Artikel 74/11, § 1, vierde lid laat toe in geval van ernstige bedreiging van de openbare orde een inreisverbod op te leggen van meer dan 5 jaar.

Tussen "meer dan 5 jaar" en 15 jaar is er een zodanig ruime marge, dat moet gemotiveerd worden waarom geen inreisverbod van 6, 8 of 10 jaar opgelegd wordt.

Daarbij dient rekening gehouden te worden met de gegevens vermeld in het zesde middel.

Bijgevolg toont verweerder niet aan dat rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van de zaak van verzoeker."

3.5.1. Wat betreft de duur van het inreisverbod, voert verzoeker aan dat verweerder *in casu* onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Verzoeker betoogt dat verweerder had moeten motiveren waarom er niet geopteerd werd voor een inreisverbod van kortere duur.

De Raad dient op te merken dat in het bestreden inreisverbod wel degelijk verwezen wordt naar specifieke elementen van de zaak en de persoonlijke gedragingen van verzoeker. Het inreisverbod motiveert dat hij zich schuldig maakte aan inbreuken op de drugwetgeving en hiervoor veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging voor een jaar en dit gedurende vijf jaar. Er wordt op gewezen dat verzoeker een gewiekste drugdealer is die zich zonder enige reflectie richt op een zeer kwetsbaar segment van de samenleving. Hierbij lijkt verzoeker geen oog te hebben voor de verwoestende effecten van harddrugs zowel voor de verslaafde zelf, voor zijn onmiddellijke omgeving en voor de maatschappij. Op grond van deze feiten wordt geconcludeerd dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt waarbij vervolgens een inreisverbod van vijftien jaar wordt opgelegd. Verzoeker betwist deze feiten niet en beperkt zich tot een verwijzing naar het zesde middel van zijn verzoekschrift. Zoals reeds werd vastgesteld, kan verzoekers betoog betreffende zijn relatie met mevrouw S.M. en zijn lang verblijf in de Benelux, echter niet weerhouden worden. Verzoeker voert geen andere elementen aan waarmee verweerder rekening moest houden. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Op basis van verzoekers argumentatie kan niet worden geconcludeerd dat de motieven van het bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Het zevende middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding in de zaak met rolnummer RvV X wordt vastgesteld.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring in zaak met rolnummer RvV X wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT